

Ілонка

Ще кілька хрестиків – та й кінець. Нитка плутається, але Ілонка не здається. Вона завершує вишивання й обережно згортає клаптики тканини.

Головне, аби вдома не помітили, чим вона займається увесь вільний час.

Вишивати Ілонка навчилася нещодавно, кілька місяців тому. Коли їздили до бабці в село, та показала, як саме можна створити візерунок на полотні. У бабці багато вишивок: рушники, серветки, ікони. Старенька навіть попорпалася серед давніх журналів і знайшла картинки смішних звіряток: ведмедиків, зайчат, мікі-маусів. Одного такого зайчика Ілонка вишила для мами.

А потім по телевізору дедалі частіше почали говорити про війну. Війна була всюди: волонтери на вулицях збирали гроші для армії, люди пакували продукти, закуповували білизну та шкарпетки, говорили про якісь

тепловізори. Поважні дядьки зайняли увесь телепростір, обговорюючи, що саме кожен може зробити для країни.

У школі вчителька малювання попросила намалювати щось для солдатів. Ілонка замислилася, руки автоматично виводили звичну для неї картинку: синє небо вгорі, поле з яскравими соняшниками – внизу.

Учителька зупинилася поряд, запитала здивовано:

– Ілонко, а чому соняшники? Мала би бути золота пшениця.

Дівчинка відповіла одразу:

– Соняшник схожий на сонце. І Україна саме така: з багатьох сонечок.

Учителька стелула плечима, відійшла. А Ілонка до малювала лелеченя з перебитим крилом. Ось воно, хворе, торкається почорнілого соняха. А інше, здорове, тягнеться вгору, до синього неба.

«Тримайтеся! Задля нас усіх!» – написала Ілонка на звороті.

А мама розсердилася. Сказала, що про все має дбати держава, а не прості люди. І грошей на армію жодного разу дати не захотіла.

– Якби там, нагорі, не крали, гроші були б на все! – сказала категорично.

Що таке «там, нагорі», Ілонка не дуже добре розуміла. Але побачила в новинах, як здоровенні чоловіки в камуфляжах, з автоматами на плечах, плачуть,

притискаючи до грудей дитячі малюнки. І загадала тоді найкраще число – 100.

Саме так, 100 – і не менше.

Потай від мами знайшла в шафі її старі джинси. Її і так непотрібні, он яка дірка на коліні. Обережно розрізала на смужки. Довго вишивала жовтою ниткою на одному клаптику слова: «Нехай береже тебе Бог!». Потім прикріпила застібку. Вийшов браслетик.

Ілонка підійшла на вулиці до якогось чоловіка, попросила приміряти. Оберіг підійшов.

– Гарний! – оцінив дядько. – Сама зробила?

– Сама, – кивнула Ілонка, ховаючи браслет у портфель.

– Туди? – чоловік не уточнював, але дівчинка зрозуміла.

– Туди, – підтвердила і зітхнула.

– Я скоро теж... туди... – дядько нахилився, взяв в долоню Ілончину косичку, поцілував каштанове волоссячко. – Дякую, дитино!

– То візьміть собі, – Ілонка потягнулася до портфеля.

– Ні, не зараз. А якщо буду там і отримую такий, точно не загину.

Дядько пішов, а дівчинка того ж дня сіла вишивати інший оберіг.

Коли було вишито десять, Ілонка після школи зайшла в штаб до волонтерів.

— Можете передати це? — запитала несміливо.

Втомлені молоді жінки заціпеніли. На клаптиках тканини було вишито різні побажання: «Тримайте над нами небо!», «Брату, якого я не знаю!», «Хай оминають кулі!»...

— Як тебе звати, дівчинко? — спитала одна жінка. Інша потягнулася за фотоапаратом.

— Не треба! — попросила Ілонка й пішла.

Вона ще двічі заходила в штаб, залишала по десять браслетиків.

— Має бути рівно сто! — шепотіла собі щовечора, як молитву.

Що буде потім, Ілонка не знала. Але вірила, що ці браслетики комусь допоможуть.

А ще дуже хотіла, аби хоч один із них потрапив до того дядька, який першим приміряв її оберіг.

Не чоловіча справа

До Владьки сьогодні знову прийшли з телебачення. Директор школи радісно потирав долоні, класна керівницка обіймала Владьку, мов рідного сина, а однокласники стрибали навколо журналістів, намагаючись хоч якось потрапити в кадр.

Петрусь тримався осторонь, він зовсім не заздрив Владьці, навпаки. Думав про те, що помер би зі страху, якби довелося говорити щось ось так, на камеру. А Владька навіть не червоніє, скромно опускає очі й розповідає про те, що не зробив нічого особливого і що так має чинити кожен свідомий учень.

— Бачив, як задається? — Іринка сідає на своє місце біля Петруся. — Теж мені — герой!

— Ну, чого ти? Якщо вже третій раз телебачення приходить, значить, він на це заслужив, — каже Петрусь.

Тиждень тому батьки Владьки написали на своїй сторінці у фейсбуці зворушливу історію про те, як їхній син